

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑ, ΧΩΜΑΤΟΦΑΓΙΑ, ΑΚΡΙΔΟΦΑΓΙΑ, ΒΑΤΡΑΧΟΦΑΓΙΑ, Κ.Τ.Λ. Κ.Τ.Λ.

Τι γεύσι έχει το ανθρώπινο κρέας. Οι άνθρωποφάγοι των νησών Φιτζί κι' οι καννιβάλοι της Λιβερίας. Μιά ανατριχιαστική περιπέτεια του πλοίαρχου Πικ Άνταμς και του εξερευνητή Ουίλλιαμ Σίμπρουκ. Πώς τρώνε το χόμα κι' Οττομάν του Ορενέκου, κλπ.

Ό ότι μπορούμε να ξεχωρίσουμε και να ταξινομήσουμε τα διάφορα πλάσματα της δημιουργίας από το είδος της τροφής τους, το έχετε βάσει οι ίδιοι. Έτσι έχουμε τα σαρκόφάγα ζώα, τα χορτοφάγα κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ο άνθρωπος όμως, μας λείπει η επιστήμη, είναι το μόνο «παρωμένο» ζώον! Τρώει τα πάντα...

Τά πάντα; Αυτό, μιά την αλήθεια, φαίνεται κάπως υπερβολικό... Έ. λοιπόν, όχι! Η επιστήμη δεν μας έχει συνηθίσει ούτε με ό-περβολές ούτε με ψευδιαι. Ο άνθρωπος δεν διατάζει να καταβροχθίζει τροφές που μόνον το όνομά τους μας κάνει ν' ανατριχιάσουμε από τη φρίκη! Κάθε χώρα έχει και τις πα-

ράζενες λιχουδιές της κοιλίας της, όπως και κάθε απολίτιστος λαός έχει τ' ανατριχιαστικά κι' απεργαστικά σιμιτσάκια του...

Πρέπει ωστόσο να διολογήσουμε ότι οι άγριοι λαοί υπογράφονται από την ανάγκη να τρώνε απάντατες κι' άπιστετες τροφές. Μά τι πρέπει να πη κανείς σχετικάς για τα «έδωκατα» εκείνα που δεν είναι λιγότερα εξωφρενικά και που είναι αποτέλεσμα των ιδιοτροπιών και της διατροφής της γειύσεως σε χώρες που έχουν ένα πανάρχαιο πολιτικό;...

Ας αρχίσουμε αυτή την κάπως δυσκολοπεύροιατη έρευνά μας από τα καννιβαλικά σιμιτσάκια των αγρίων φυλών. Μά υπάρχουν άκοι καννιβάλοι; Πώς δεν υπάρχουν! Ο πλοίαρχος Πικ Άνταμς κι' ο εξερευνητής Ουίλλιαμ Σίμπρουκ έχουν γράψει μεριζές πολυζωρές σημειώσεις στις «Ταξιδιωτικές Αναμνήσεις» τους για τους άνθρωποφάγους που υπάρχουν ακόμη σε μερικές χώρες της γης. Κι' οι δύο τους μάλιστα δεν διασπασαν να λάβουν κι' αυτούς μέρος στα νυχτερινά και νυχθημέρινα σιμιτσάκια των καννιβάλων και να δοκιμάσουν από περιέργεια το ανθρώπινο κρέας, για να αντιληφθούν τη γεύση του! Γιατί, όπως θα έχετε άκοισει, τα πολλά χρόνια, διάφοροι ναυαγοί και μερικοί εξερευνηταί που ζαταύκησαν τη φρίκη και την απάθειά τους κι' έλαβαν μέρος σε καννιβαλικά σιμιτσάκια, διαφωνούν στο είδος της γεύσεως που έχει το ανθρώπινο κρέας. Άλλοι λένε ότι είναι ξινό κι' ότι μοιάζει με το κρέας του αλόγου.

Άλλοι πάλι βεβαιώνουν ότι η γεύση του είναι γλυκιιά κι' ότι δεν διαφέρει διάλομ από το... «μοσχάρκι». Οι δύο όμως εξερευνηταί που αναφέρουμε παραπάνω—μιά ξεχνάτε ότι είναι Άμερικανοί—κατώφισαν τέλος να λύσουν αυτό το πολιθυρήλο ζήτημα της γεύσεως που έχει το ανθρώπινο κρέας. Ομοιολογούν δίχως καμιά στενοχώρια, ότι δεν μπορούσαν να κάνουν καί διαφωρετικά, γιατί οι άνθρωποφάγοι θά το θεωρούσαν ως προσβολή και θά τους έτρωγαν κι' αυτούς για να εδωκισθούν. Ο πλοίαρχος Πικ Άνταμς λοιπόν αναφέρει ότι, διαν ναύγησε ο «Άσπρη της Καλής Έξελδο», το φορητό του που μετέφερε διάφορα μηχανήματα στο Σίδνεϊ, έγινε δίχως να το θέλη εξερευνητής σιάς νήσους Φιτζί... Μιά ημέρα όμως αχμαλώτιστηκε μαζί με μερικούς ναύτες του από τη φυλή των Άρακονών που είναι οι πιο τρομεροί άνθρωποφάγοι άτ' όσους υπάρχουν ακόμη στην εποχή μας. Οι Άρακονών μετέφεραν τους Άμερικανούς στις καλύτερες τους, που ήταν φτιαγμένες άπάνω σ' ένα τέλλια και δεν άρρησαν να τους ξεσπαστρέψουν έναν προς έναν στα φρεσκά σιμιτσάκια τους, έκτος από τον πλοίαρχο Άνταμς που σάθηκε ως έτε θάνατος, χάρις στις λατρωές του γυνάικης. Ο τυχερός ναυαγός κατάφερε να γιστρέψει τον άρρωστο φύλαρχό τους με μιά... ασπρη διατα και να κερδίσει έτσι την άπεριόριστη άγάπη του. Όταν, λοιπόν, ο άρχηγός των Άρακονών έγινε καλά, βιάστηκε να γιστρέσει το χαμύσινο αυτό γεγονός μ' ένα δλονάχτιο καννιβαλικό σιμιτσάκι. Έκεινη την ημέρα οι Άρακονών είχαν γυρίσει από μιά έπιδομή που είχαν κάνει στο χωριό μιάς έθρησής φυλής κι' είχαν φέρει μαζί τους δύο πολεμιστάς για να τους εδωκισθούν με τον πιο σκληρό τρόπο, για να τους καταβροχθίσουν, διπλάδι, ύστερα από τη συνηθισμένη ιεροτελεστία και τους θρησκευτικούς χορούς που γίνονται πριν από κάθε παρόμοιο «εξερσάντιο»...

Ο πλοίαρχος Πικ Άνταμς αναγκάστηκε αυτή τη νύχτα να δοκιμάσει ανθρώπινο κρέας, κι' άπως άμολογεί ο ίδιος, το έδρπε νοσιμώτατο!... Μας άποκαλλάττει ότι μοιάζει με το ψητό χοιρινό... Προσθέτει μάλιστα ότι είναι κάπως γλυκό κι' έχει άνάγκη από μετρίλο άλάτι. Μά αυτές τώρα τις άνθρωποφαγικές παρατηρήσεις συμφωνεί κι' ο περιφημος Ουίλλιαμ Σίμπρουκ, ο Άμερικανός εξερευνητής, για τον οποίο δεν έχει πειά κανένα μυστικό ή Μαύρη Ήπειρος.

Άνθρωποφάγος των νήσων Φιτζί.

Ο Σίμπρουκ στην τελευταία εξερευνησί του που έκανε στην Άφρική κατά το 1925 για να μελετήσει τις μαγειές των νέγρων, φιλοξενήθηκε μιά ημέρα από τη φυλή των Γκερέ της Λιβερίας, που όσο κι' αν έρχεται κάποτε-κάποτε σ' έπαση με τους Γάλλους άποίκους, έξασκοιυθεί να διατηρή κυριά τα καννιβαλικά της έθιμα. Ο Άμερικανός εξερευνητής λοιπόν κατώφισσε να παρευρεθί μιά νύχτα σ' ένα άπόλομφο σιμιτσάκι των Γκερέ, κατά το όποιο θά έτρωγαν τους αχμαλώτους τους, γιατί οι τελευταίοι αυτού άνθρωποφάγοι έδνε νομαδικό βίο με διαρκείς πολύμους κι' έπιδομές. Ο σκοπός όμως του Άμερικανού εξερευνητή, δεν ήταν να λάβη μέρος στο σιμιτσάκι, αλλά άπλάς μόνο να παρακολούθησε αυτό το τόσο πρωτότυπο θέαμα. Οι Γκερέ όστόσο άνάγκασαν το Σίμπρουκ, που τον θεωρούσαν ως φίλο τους, να πρή ένα... μεζέ! Κι' ο Άμερικανός εξερευνητής έκανε τη φρονιμή σέβη ότι δεν έπρεπε ν' άνοηθί, γιατί οι Γκερέ δεν θά του συγχωρούσαν ποτέ μιά τέτοια προσβολή. Δοκίμασε, λοιπόν, κι' αυτός από το καλύτερο κρέας του μαύρου αχμαλώτου κι' άμολογεί ότι πρώτη φορά στη ζωή του είχε ειχαρωθείτε τον οδρανίσκο του μ' ένα τόσο όρεκτικό... ψητό! Δεν μπορούμε, δυστυχώς, να μεταφράσουμε όλη την περιγραφή των εντυπώσεων που του προκάλεσε η γεύση του ανθρώπινου κρέατος, γιατί αυτές ή σελίδες του βιβλίου του, όχι μόνο είναι πολυζωμένες, αλλά είναι και υπερβολικά... ανατριχιαστικές! Έ' αναφέρουμε μόνο με δύο λόγια, ότι ο Σίμπρουκ έδρπε πολύ σωστές τις παρατηρήσεις του πλοίαρχου Άνταμς και παραδέχτηκε κι' αυτός ότι το ανθρώπινο κρέας είναι νόστιμο και γλυκό σαν το χοιρινό. Το έκανε, μάλιστα, πιο πολύ νόστιμο με το άλάτι, γιατί είχε μαζί του ένα δλονάχτιο φρεσίτο. Θά έχετε δε, ότι οι μαύροι του έσοτεμοκού της Άφρικής θεωρούν ως το καλύτερο άδομο από έναν έδρωταίο μιά ράβδο από όρεκτο άλάτι που την καταβροχθίζουν με βοιάμια, όπως τα παιδιά των λευκών τη ζάχαρη. Με το άλάτι τώρα που έπροσέθεσε στο ανθρώπινο κρέας ο Άμερικανός εξερευνητής το έκανε ακόμη πιο όρεκτικό και περιγράφει τη νοστιμάδα του με τόσο ένθουσιασμό, ώστε κάνει τον άναγνώστη του ν' άναρωτιέται αν ο Σίμπρουκ δεν είναι... «δριμόσιος κίνδυνος» τώρα που γύρισε από την Άφρική και 'ή άνάμεσα στους πολιτισμένους...

Έπιός όμως από τους άνθρωποφάγους που δεν έχουν εξαφανισθεί ακόμη από το πρόσωπον της γης, υπάρχουν και πολλές πρωτόγονες φυλές, που δεν τρώνε ούτε κρέας, ούτε χόρτα, αλλά τρέφονται με... χόμα! Με χόμα; Αυτό φαίνεται άπίστευτο. Κι' όστόσο είναι κάτι περισσότερο από άληθινό...

Οι Οττομάν, λοιπόν,—ένας πρωτόγονος λαός που ζή στις όδρες του Ορενέκου,—τρέφεται αποκλειστικά με χόμα. Οι Οττομάν άνιρουν σ' έκεινη την κατηγορία των αγρίων που τρώνε, διε, θρούν. Μιά φορά το χρόνο, μάλιστα, ξετρελλάνονται κυριολεκτικώς από τη χαρά τους, γιατί τους δίνεται ή είςαιρία να καταβροχθίσουν τ' αγνά της χελώνας. Την εποχή που ή χελώνες γεννούν τ' αγνά τους, βγαίνουν κατά χιλιάδες από τον ποταμό Ορενέκου και κάνουν τις φιλίες τους στην άμμοβιά, που άλώνεται στις όδρες του. Έτσι οι Οττομάν άπολαμβάνουν άνεξόδοα τρομαχτικές όμελέττες, επί δεκαπέντε δλονάχρες ημέρες, μπροστά στις όποιες ύπαρχοει με φρίκη ή φαντασία του ανθρώπου. Αυτό οι άγριοι, κατάν, διαν καταβροχθίζουν τ' αγνά των χελωνών, πέφτουν άπάνω στους κροκοδείλους που έχουν το πιο άπαισιο και πιο άδοκιμαστο κρέας άτ' όλα τα ζώα. Οι Οττομάν, μ' όλα ταύτα δεν το περιφρονούν γιατί δεν έχουν να φάν τίποτ' άλλο... Όταν πειά χουθούν και οι κροκοδείλοι, αυτοί οι πρωτόγονοι Ίνδοι του Ορενέκου καταφεύγουν στο χόμα. Αυτό το φαγώσιμο χόμα, το όποιο το λένε «έπνια», είναι είδος άγγιλου που έχει κυρινοκό χόμα και που γίνεται κατακόκκινο διαν το ψήνον. Οι Οττομάν, λοιπόν, φτιάχνουν από αυτόν τον ψητό δόλομ, μεγάλους σαν πορτοκάλλια, τους ψήνον λιγάκι στη φωτιά κι' έπειτα τους σωράζουν σε μιά γωνιά της καλύτερας τους. Όταν πεινάσουν, παίρνουν ένα άτ' αυτούς τους χαμύσιους βόλους, τον μαζώνουν με νερό, τρώνε όσο χόμα θέλουν για να χορτάσουν κι' έπειτα ξεναφραχίζουν το βόλο πάλι στρουγγυλό και τον βάζουν στη θέσι του. Χορταίνον συνηθώς μ' ένα κολό την ημέρα άτ' αυτόν τον κυρινοκό ψητό. Άραγε—θά ροτήσετε—ή «έπνια» αυτή έχει τίποτα θρεπτικά συστατικά για να την άγαπάνε τόσο πολύ οι άγριοι του Ορενέκου; Η «έπνια», λοιπόν, δεν έχει τίποτ' άλλο παρά μόνο σίδηρο και σόδιον...

Αυτό το ίδιο έθιμο της χωματοφαγίας το βρίσκουμε κανείς στους άγριούς της Νέας Καληθονίας, της Γουιάνας, της Βενεζουέλας, του Καμερόν, του Σιάμ, της Ίάβας και της Σουμάτρας. Στην Ίάβα και στη Σουμάτρα οι άγριοι φτιάχνουν από ένα παρό-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντραρκελιέ)

Γαρθέτα Γκάρμπατ βρίσκεται πάλι στο Χόλλυουοντ, όπου ετοιμάζεται να πρωταγωνιστήσει στο νέο φιλμ: «Η βασίλισσα Χριστίνα της Σουηδίας».

Η «Σφιγγίς του Βορρά» με το μυστηριώδη της χαρακτήρα, κρίνεται πολύ καλλιπής για να ενσωματωθεί την αινιγματική βασίλισσα.

Κεθώς διαδίδεται στο Χόλλυουοντ η Γαρθέτα Γκάρμπατ είναι τώρα, πολύ λιγότερο μελαγχολική και σιωπηλή από πριν. «Αλλά κανείς δεν ξέρει γιατί!»

—Ο Μορίς Σεβαλιέ έφερε από το Παρίσι στο Χόλλυουοντ ένα δαχτυλίδι με... ηλεκτρισμό. Έτσι όταν ο Μορίς σφίξει το χέρι ενός ανυπόπτου φίλου του, με το χέρι στο άσπιο φορέι το σατανικό αυτό δαχτυλίδι, ο δυστυχής φίλος τινάζεται ως άνω, γιατί δέχεται απότομα μια έκπνοια ηλεκτρικού ρεύματος. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Σεβαλιέ έχει γλιτώσει από πολλές ανεπιθύμητες χειραφές.

—Ένας φίλος του Σεβαλιέ τον παρεκάλεσε να του δανείσει το δαχτυλίδι του, και το χρησιμοποίησε εις βάρος της Ταλλιούλα Μπάντγκεντ, την ώρα που η όμοια Ταλλιούλα ντυνόταν στο κωμωδία της στο στούντιο της «Παράδοξων». Η χειραφία αυτή φαινόταν πως ήταν πολύ θετική, γιατί η άνοιξη πρωταγωνίστρια έληξε ως το ταβάνι, απ' το ηλεκτρικό ρεύμα που δάχτηκε.

—Ο φρασέ, έπεισε κατόπιν αυτού να ξεφαινοσθή. Μα μόλις πέρασε η πρώτη της τσαχαλί, η μίς Μπάντγκεντ έτρεξε από πίσω του για να της πη που άγροσε το θαυμάσιο αυτό δαχτυλίδι, για ν' αγοράσει κι' αυτή ένα παρόμοιο. Τέτοια δαχτυλίδια όμως φαίνεται πως δεν υπάρχουν στην Αμερική

μιο άγριο μικρές πητες και τις ψήνουν στη φωτιά πριν να τις φάνε. Οι άγριοι της 'Ιάβας όμως είναι πιο «φαιφινάτοι»... Αυτοί φτιάχνουν κι' αυτό τον πηλό διάφορα αγγαμάκια, που παρουσιάζουν διάφορα ζώα και ανθρώπους, τα ψήνουν στη φωτιά κι' έπειτα τα καταβροχθίζουν με μια απερίγραπτη ευχαρίστηση...

Το περίεργο τώρα είναι ότι το φαγητό αυτό χόμα πουλέται στο Κογκρέυ μιά γαλλική δεκάρα το κλό! Οι μαύροι δε της Κεντρικής Αφρικής τριπλαίνονται κι' αυτό και το θεωρούν ως το καλύτερο γλέπασμα.

Πώς να τομάση κανείς τώρα ν' αναφέρει κι' όλες τις άλλες αφάνταστες κι' αναποφαισιμαίες τροφές που τρώνε ή πρωτόγονες φυλές; Στην Αυστραλία π. χ. οι άγριοι καταβροχθίζουν όλα τα έντομα, από τους μύλε, κόκκινους και κίτρινους σκαρβαβίους ως τις κοινές άσπιδες!...

Οι Γαλιπάρκος, ένας από τους πρωτόγονους λαούς της Νοτίου Αμερικής, θεωρεί ως το καλύτερο κνήρι τη γουστερίτσα και τους βατρούχους.

Στάς νήσους Σάντουιτς, τέλος, οι άγριοι προτιμούν το ψητό κρέας από το όμο. Φτιάχνουν λουπάν, μικρούς στρουγγιλωδες φρούνους, κι' ήταν τους άναψουν, βάζουν μέσα ζωντανό το γουρουνάκι ή το σκυλί που πρόκειται να ξεροψήσουν και το αφήνουν εκεί μέσα δυο δώδεκα-ορες ημέρες, φροντίζοντας να διατηρούν σε μιά κανονική θερμοκρασία το φούρνο. Όταν κατέπν ανούξουν το φούρνο, το ψητό τους είναι μαλακό σαν το σπνο.

Ο ΠΕΡΙΠΗΓΗΤΗΣ

και έτσι η Ταλλιούλα έτηλεγράφησε σ' ένα γνωστό της στο Παρίσι να της αγοράσει ένα ηλεκτρικό δαχτυλίδι.

—Η Αμερικανική Ακαδημία της κινηματογραφικής τέχνης και επιστήμης, ανέκρουσε την Έλεν Χωπς ως την καλύτερη ηθοποιό του 1932, για το θαυμάσιο παίζιό της, στην κινηματογραφική ταινία, το «Σφάλμα μιάς Μητέρας». Η Έλεν Χωπς ως γνωστόν, πριν να παίζει στην κινηματογράφο ήταν μιά από τις γνωστότερες καλλιτέχνιδες του αμερικανικού θεάτρου. Γνωρίζει δε τα σανίδια της σαρής από ηλικίας έξι ετών. Είπε παντρεμένη με τον σεναρίστα Σαρ Μάι Άρθου κι' έχει ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τεσσάρων ετών.

—Τα προτεία του καλύτερου άρρανε ηθοποιού απενεμήσαν στον ηθοποιό Φρέντερικ Μάρς, για τον ρόλο του ολό στην ταινία «Δόκτωρ Τζέκουλ και μίστερ Χέιντ». Ο Μάρς δεν είναι βετεράνος του κινηματογράφου, όπως η Έλεν Χωπς. Την πρώτη εμφάνισή του στην οθόνη την έκανε στο 1928, όταν ο όμοιος βρασιόταν άνωη στις άρχες του, ή δε έξιέλιξ του από τότε είναι σαφής. Τώρα πρόκειται να παίζει σε μιά νέα ταινία μαζί με την Νόρμα Σήρεφ.

—Τα κινηματογραφικά ανδρόγυνα του Χόλλυουοντ, απεράσσαν να γνωρίσουν τις χαρές της πατρότητας. Έτσι ο Ρίτσαρντ Άρλεν, άνηγγαλε, ότι αυτός και η γυναίκα του Τζουλιάν Ράλετον περιμένουν... ένα νεαρό επισκέπτη τον ερχόμενο μήνα! Η κυρία Ρίτσαρντ

Ντιξ πρόκειται επίσης να δώσει ένα κοινούργιο αδελφία στο κοριτσάκι της. Ο Τζέι Μπράουν είναι όσαύτως όλος χαρά για τον τέταρτο απόγονο του. Τέλος η Έλεν Τζουλιέβιτσεβς έχασσε τελευταίως στον σίγγό της ένα χαριτωμένο άγοράκι.

Σιδερόκέραια!...

—Δύο παλκοί μας και άγαπητοί γνωστοί ο Ροντ Λά Ροκ και η σέλιγγος του Βίλμα Μπάνου πρόκειται να αντιγράψουν πάλι τα φώτα των προβολέων. Θα παίζουν μαζί σε μιά μεγάλη ταινία που έχει τον τίτλο: «Ο Ανάστης».

—Η Μίριαμ Χόπκινς άρνήθηκε να παίζει μαζί με τον γόητα Κλάρκ Γκασκίλ στην ταινία «Ναίνα και χαρές σίγγου».

—Η προσβολή ήταν μεγάλη για τον Γκαίμπελ που είχε ως τώρα ως καλύτερο του τις μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες της οθόνης, την Γαρθέτα Γκάρμπατ, την Τζέιν Κρόφορντ, την Νόρμα Σήρεφ. Η εταιρία Μετσο δεν έφερε πάντως αντίρρηση στην άρρησή της και έδωσε τον ρόλο της στην Καρόλα Λομπάτ.

—Η Άλλε Τζόνς παρ' όλο που παρέκαψε το άρωτήριον των σπαράνια, απεράσσε να χορήγη εν νέου τον χορόν του 'Ησαία. Έπέστρεψε από το Ρένο όπου έπηρε το διαζυγιόν της, από τον πρώην σίγγό της Τζέιμς Ρέγγαν και ετοιμάζει το νικητό της πρόεμα για τους γάμους της με τον σαρκοθήτην Κλάρε Μπράουν. Καλοροζίζκοι!...

—Η Ζασού Πίτς, ή πιο χαριτωμένη καρατερίστα της Αμερικανικής οθόνης, είναι και ή πιο πολύτενος μητέρα. Δικά της παιδιά έχει μόνο μιά κόρη, έχει όμως και έντε άλλα υιοθετημένα. Το ρεκόρ της πληθαίνει ο Ουάιλντς Μπέρου, στον άποιον ο Θεός δεν επέστρεψε να γίνη πατέρας, αλλά, έχει υιοθετήσει τρία άνηπάκια του και τώρα θέλει να υιοθετήση άλλα δύο δοφανά.

Δύο «αστέρες» πρώτον μεγέθους: Η Νόρμα Σήρεφ και ο Άνδολφρος Μανζού.